

Chương 8

CHRISTIAN ĐANG HÔN CẬU ẤY, ÔI TRỜI, có phải là hôn không đây. Cậu ta rất nhẹ nhàng từ tốn. Một nụ hôn mà trẻ em không được phép thấy. Chết tiệt, đó là nụ hôn mà *không ai* được phép thấy - hãy cảm nhận một mình thông qua liên kết tinh thần.

Tôi đã từng nói từ trước, những cảm xúc mãnh liệt của Lissa có thể khiến hiện tượng này xảy ra - hiện tượng tôi bị kéo vào đầu cô. Nhưng nó vẫn luôn, *luôn*, xuất hiện vì các cảm xúc tiêu cực. Khi cô buồn bực, giận dữ hay tuyệt vọng, nó có thể vươn tới tôi. Nhưng lần này thì sao? Cô không buồn bã. Cô đang hạnh phúc. Rất, rất hạnh phúc.

Trời ơi. Tôi phải ra khỏi đây.

Họ đang ở trên gác mái của nhà thờ nhỏ trong trường, hay như tôi vẫn thường gọi, cái tổ uyên ương của họ. Nơi này là nơi họ thường tới, khi mỗi người cảm thấy muốn xa lánh xã hội và chạy trốn. Cuối cùng, họ đã quyết định ở bên nhau, và chuyện này dẫn tới chuyện khác. Kể từ lúc hai người hẹn hò công khai, tôi không biết họ dành nhiều thời gian ở đây nữa không. Có thể họ đang trở về ôn lại kỉ niệm cũ.

Thực chất, chẳng có vẻ gì là một buổi kỉ niệm đang diễn ra. Có những cây nến nhỏ được thắp sáng ở nơi tôi tắm bụi bặm này, những cây nến khiến không gian tràn đầy mùi hoa tử đinh hương. Tôi hơi lo lắng vì thấp chỗ nến này ở một nơi đầy những chiếc hộp dễ cháy và sách vở, nhưng Christian đã chứng tỏ rằng cậu ta có thể kiểm soát được tất cả những đốm lửa ngẫu nhiên.

Cuối cùng họ cũng kết thúc cái hôn dài khủng khiếp của mình và quay lại nhìn nhau. Họ nằm cạnh nhau, trên sàn nhà. Dưới họ là mấy cái chăn được rải sẵn.

Giương mặt Christian cười mở và dịu dàng khi cậu ta ngắm Lissa, đôi mắt xanh nhạt sáng lên với cảm xúc bên trong. Nó khác hẳn với cách Mason nhìn tôi. Chắc chắn có sự ngưỡng mộ trong đó, nhưng ánh mắt của Mason giống như kiểu bạn bước vào nhà thờ, quỳ gối kính sợ trước một thứ bạn tôn thờ nhưng không thật sự hiểu rõ. Christian rõ ràng cũng tôn thờ Lissa, nhưng có một tia sáng thấu hiểu trong ánh mắt đó, cảm giác hai người đó chia sẻ với nhau sự cảm thông toàn vẹn và mạnh mẽ đến mức không cần lời lẽ để truyền đạt.

“Anh có nghĩ chúng ta sẽ đi tới địa ngục không?” Lissa hỏi.

Christian đưa tay chạm vào mặt Lissa, vuốt dọc xuống má, rồi cổ và rồi lên chiếc áo mềm mại của cô. Lissa thở mạnh theo cái chạm tay đó, nó rất nhẹ nhàng âu yếm, nhưng lại khơi gợi niềm đam mê mãnh liệt trong cô.

“Vì điều này sao?” Christian nghịch đùa vạt áo, gần như quét tay vào phía trong. “Không,” Lissa cười. “Vì *cái này*” Cô khua tay quanh cái gác mái. “Đây là nhà thờ. Chúng ta không nên làm, ừm, những chuyện như thế này ở đây.”

“Không đúng,” Christian cãi lại. Cậu ta nhẹ nhàng đẩy Lissa nằm xuống và dựa vào người cô. “Nhà thờ ở phía dưới. Đây chỉ là nhà kho thôi. Chúa sẽ không để ý đâu.”

“Anh đâu có tin vào Chúa trời,” Lissa đập tay. Đôi tay trượt xuống ngực cậu ta. Động tác nhẹ nhàng và khoan thai như Christian vừa làm, nhưng cũng kích thích một sự phản ứng mãnh liệt trong cậu ta.

Christian thở dài sung sướng khi tay Lissa trượt xuống dưới lớp áo trên bụng mình. “Anh xin chiều lòng em.”

“Bây giờ anh nói gì chẳng được,” Lissa kết tội. Các ngón tay chạm tới viền áo và kéo lên. Christian nhắc mình để Lissa kéo nó ra khỏi người rồi lại áp sát vào cô, với tấm ngực trần. “Em nói đúng,” cậu ta đồng ý, rồi cẩn thận tháo một cúc trên áo Lissa. Chỉ một chiếc. Rồi lại cúi xuống trao cho cô một nụ hôn dài say đắm. Khi ngẩng đầu lên thở, Christian tiếp tục như chưa có gì xảy ra. “Cho anh biết em thích nghe gì, và anh sẽ nói cho em nghe.” Cậu ta lại tháo thêm một cúc nữa. “Em chẳng *cần* nghe gì hết,” Lissa cười. Một chiếc cúc nữa lại mở ra. “Anh có thể nói cho em bắt cứ điều gì anh muốn - nếu là thật thì càng tốt.”

“Sự thật ư? Chẳng ai muốn nghe sự thật hết. Sự thật chẳng kêu gọi chút nào. Còn em...” Chiếc cúc cuối cùng bật ra, và cậu ta mở tung áo của cô. “Em kêu gọi quá thể đáng so với thực tế.” Nhưng lời lẽ mang âm điệu đáng ghét đã trở thành thương hiệu của Christian, nhưng đôi mắt lại truyền tải một thông điệp hoàn toàn khác. Tôi thấy cảnh tượng này qua đôi mắt của Lissa, nhưng tôi có thể tưởng tượng Christian đang thấy gì. Làn da trắng mịn màng. Vòng eo và cái hông mảnh mai. Chiếc áo ngực ren. Qua Lissa, tôi cảm thấy lớp ren bị dậm, nhưng chẳng vấn đề gì.

Sự thích thú và thèm muốn bao trùm Christian. Từ trong Lissa, tôi thấy tim cô đập mạnh và hơi thở trở nên gấp gáp. Những cảm xúc giống như của Christian bao trùm tâm trí. Hạ người xuống, cậu ta nằm lên Lissa, dựa sát vào thân thể cô. Đôi môi tìm kiếm nhau, khi môi và lưỡi gặp họ gặp nhau, tôi biết tôi *phải* rời khỏi đây.

Bởi vì tôi đã hiểu. Tôi đã hiểu tại sao Lissa lại trang điểm diện dàng và tại sao tổ uyên ương lại được trang hoàng như một cửa hàng trưng bày nến Hoa Kỳ. Chính nó. Khoảnh khắc *ấy*. Sau một tháng hẹn hò, họ quyết định quan hệ. Lissa, tôi biết, đã từng làm chuyện ấy với một bạn trai cũ. Tôi không biết quá khứ của Christian, nhưng tôi thật lòng tin rằng có nhiều cô gái đã trở thành con mồi dưới sức hấp dẫn cùn mòn đó.

Nhưng với những gì Lissa cảm nhận, tôi dám nói những điều đó chẳng thành vấn đề. Không phải trong lúc này. Trong lúc này, chỉ có hai người họ và cách họ cảm nhận

về nhau. Trong một thế giới đầy những lo âu mà một người ở độ tuổi cô không nên có, Lissa thấy hoàn toàn chắc chắn về việc mình đang làm. Đó là điều cô muốn. Điều cô ấy muốn làm với Christian từ rất lâu rồi.

Và tôi *không* có quyền chứng kiến nó.

Tôi đang *đùa* với ai đây? Tôi không *muốn* chứng kiến chuyện này. Tôi không thấy thoải mái khi nhìn người khác làm thế, và chắc chắn tôi không muốn trải nghiệm tình dục với Christian. Giống như mắt trình theo nghĩa bóng vậy.

Nhưng Chúa ơi, Lissa làm cho việc rời khỏi tâm trí cô không dễ dàng gì. Cô không có mong muốn tách mình ra khỏi cảm giác và cảm xúc hiện tại, và càng mạnh, nó càng giữ tôi chặt hơn. Cố gắng tách mình khỏi Lissa, tôi tập trung năng lượng để trở về với bản thân, tập trung hết mức có thể. Lại có thêm quần áo được trút bỏ...

Cố lên, cố lên, tôi nghiêm khắc bảo mình.

Chiếc bao cao su xuất hiện... eo ơi.

Mày là bản thân mày, Rose. Trở về đi.

Chân tay họ quấn vào nhau, toàn thân chuyển động...

Chết -

Tôi tách mình ra khỏi Lissa và trở về với mình. Một lần nữa, tôi trở lại căn phòng, nhưng chẳng còn chút hứng thú sắp xếp ba lô nào nữa. Cả thế giới lệch lạc. Tôi thấy kì lạ và bị xúc phạm - gần như không chắc mình là Rose hay Lissa nữa. Tôi cũng lại cảm thấy sự oán giận với Christian. Tất nhiên tôi không muốn ngủ với Lissa, nhưng có một sự giận dữ dâng lên trong lòng, cảm giác thất vọng khi biết tôi không còn là trung tâm trong thế giới của cô nữa.

Bỏ chiếc ba lô lại, tôi đi thẳng vào giường, vòng tay quanh mình và cuộn tròn lại, cố gắng chôn vùi sự đau đớn trong tim.

Tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ và vì thế tỉnh dậy khá sớm. Bình thường, tôi phải bị lôi ra khỏi giường để tới gặp Dimitri, nhưng hôm nay tôi tới sớm hơn cả anh. Trong lúc chờ đợi, tôi thấy Mason đi ngang qua, tới một tòa nhà với các lớp học.

“Oa,” tôi kêu lên. “Cậu dậy sớm thế này từ bao giờ đấy?”

“Từ lúc tớ phải thi lại môn toán,” Mason vừa nói vừa đi về phía tôi, môi nở nụ cười tinh nghịch. “Nhưng nếu được đi với cậu thì cũng đáng trốn học lắm.”

Tôi cười, nhớ lại cuộc đối thoại với Lissa. Đúng thế còn nhiều điều tôi tệ hơn tôi có thể làm so với tán tỉnh và bắt đầu chuyện gì đó với Mason.

“Nào. Cậu sẽ gặp rắc rối đấy, đến lúc đó tớ sẽ chẳng có thách thức thực sự nào trên các con dốc.”

Mason đảo mắt, vẫn mỉm cười. “*Tớ* là người không gặp thách thức thực sự nào chứ, nhớ không?”

“Cậu đã sẵn sàng để cá cược gì chưa? Hay vẫn còn quá sợ?”

“Cẩn thận đấy,” Mason nhắc, “nếu không tớ sẽ thu lại món quà Giáng sinh của cậu.” “Cậu có quà cho tớ à?” tôi bất ngờ.

“Ừ. Nhưng nếu cậu cứ cãi lại tớ, thì có thể tớ sẽ đưa cho ai đó khác.”

“Như Meredith à?” tôi trêu chọc.

“Cô ấy chẳng bằng một góc của cậu, cậu biết mà.”

“Kể cả với con mắt bầm tím này?” Tôi nhăn nhó.

“Kể cả với hai con mắt bầm tím ấy chứ.”

Cái nhìn của Mason không hề trêu chọc hay gợi ý. Nó hoàn toàn tốt đẹp. Tốt đẹp thân thiện, và chú ý. Đường như cậu ta rất quan tâm. Sau bao nhiêu sức ép gần đây, tôi thấy mình cần được quan tâm. Và với sự lo là tôi bắt đầu cảm nhận từ Lissa, tôi nhận ra tôi cũng muốn có ai đó chú ý thật nhiều tới mình.

“Giáng sinh cậu định làm gì?” tôi hỏi.

Mason nhún vai. “Không có gì. Mẹ tớ suýt nữa thì tới nhưng lại phải hủy vào phút cuối... cậu biết đấy, vì những chuyện xảy ra.”

Mẹ của Mason không phải là một giám hộ. Bà là một ma cà rồng lai đã lựa chọn việc nội trợ và sinh con. Vì thế, tôi biết cậu ta gặp mẹ khá nhiều. Thật trớ trêu, tôi nghĩ, khi mẹ tôi thực sự ở đây, nhưng với những dự định và mục tiêu, chẳng khác gì đang ở một nơi nào khác.

“Đi với tớ nhé,” tôi nói trong sự bông bột. “Tớ sẽ ở với Lissa, Christian và cô của cậu ta. Sẽ rất vui đấy.”

“Thật không?”

“Rất vui.”

“Tớ không hỏi cái đó.”

Tôi cười. “Tớ biết mà. Cứ tới nhé, được không?”

Mason lại cúi chào rất lịch lãm theo kiểu vẫn thích làm. “Chắc chắn rồi.”

Mason vừa đi thì Dimitri xuất hiện cho buổi tập. Nói chuyện với Mason khiến tôi thấy lâng lâng vui sướng. Bên cậu ấy tôi chẳng nghĩ ngợi gì về khuôn mặt mình. Nhưng bên Dimitri, đột nhiên tôi tự nhận thức về bản thân. Tôi không muốn mình kém hoàn hảo trong mắt anh, và khi chúng tôi đi vào, tôi đi đường khác để ngoảnh mặt đi, tránh không cho anh nhìn rõ. Lo lắng về chuyện đó khiến tâm trạng tôi đi xuống, giống như một quả dội, những sự việc từng làm tôi phiền muộn bắt đầu quay lại.

Chúng tôi trở về căn phòng tập với những hình nhân, Dimitri chỉ đơn giản bảo tôi tập luyện những động tác hai ngày trước. Vui mừng vì anh không nhắc tới vụ kia, tôi sốt sắng bắt đầu nhiệm vụ, cho bọn hình nhân biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng dám

động tới Rose Hathaway. Tôi biết sự hăng hái chiến đấu của mình được kích thích không chỉ bởi mong muốn đơn giản là làm tốt. Sáng nay tôi không kiểm soát được tâm trạng, nó thô sơ và mãnh liệt sau cả sự xích mích với mẹ và những gì tôi chứng kiến Lissa và Christian làm đêm qua. Dimitri ngồi phía sau và theo dõi, đôi khi chỉnh sửa kỹ thuật và gợi ý những mẹo mới cho tôi.

“Tóc em đang cản trở,” anh nói. “Không những nó chần tằm nhìn xung quanh, mà còn có nguy cơ bị kẻ thù tóm vào.”

“Nếu em đang chiến đấu, em sẽ buộc lên.” Tôi nói trong lúc xuyên chiếc dùi lên giữa các xương sườn hình nhân. Tôi không biết những cái xương nhân tạo này được làm từ gì, nhưng nó rất khó giải quyết. Tôi nghĩ về mẹ và thêm lực cho cú đâm. “Em chỉ thả tóc hôm nay thôi.”

“Rose,” anh nhắc nhở. Lờ anh đi, tôi tiếp tục đâm. Lần thứ hai anh nói, giọng điệu trở nên sắc nhọn. “*Rose*. Dừng lại.”

Tôi lùi lại, nhận thấy mình đang thở hồng hộc. Tôi không nhận ra mình đã tập luyện nặng như thế. Lưng tôi đập vào tường. Chẳng còn chỗ nào để lùi, tôi nhìn đi nơi khác, hướng mắt xuống nền nhà. “Nhìn anh này,” anh ra lệnh.

“Dimitri...”

“*Nhìn anh.*”

Cho dù chúng tôi đã từng gần gũi, Dimitri vẫn là người hướng dẫn của tôi. Tôi từ từ, miễn cưỡng quay về phía anh, Vẫn hơi nghiêng đầu để tóc buông xuống mặt. Anh nhòe dậy khỏi ghế, đi tới và đứng trước mặt tôi.

Tôi tránh ánh mắt Dimitri, nhưng nhận thấy tay anh đưa tới vuốt tóc tôi về sau. Rồi nó dừng lại. Hơi thở của tôi cũng thế. Sự hấp dẫn ngăn ngui giữa chúng tôi vẫn luôn chứa đầy câu hỏi và sự hạn chế nhưng có một điều tôi chắc chắn: Dimitri rất thích tóc tôi. Có thể đến giờ anh vẫn thích. Mái tóc rất đẹp, tôi công nhận. Dài, mượt mà và đậm màu. Anh thường tìm cách chạm vào nó, và anh khuyên tôi đừng cắt tóc giống như các nữ giám hộ khác.

Cánh tay anh giờ ra, và thế giới dừng lại lúc tôi chờ xem anh làm gì. Sau một lúc tưởng chừng vô tận, anh buông tay và từ từ thu về. Sự thất vọng trào lên trong tôi, nhưng cùng lúc đó, tôi nhận ra một điều. Anh đang chần chừ. Anh sợ chạm vào tôi, điều đó có thể - chỉ có thể thôi - có nghĩa là anh vẫn muốn. Anh đã phải kiềm chế bản thân.

Tôi chậm chậm nghiêng đầu lại và mắt chúng tôi giao nhau. Phần nhiều tóc rơi lại về phía mặt tôi - không phải tất cả. Đôi tay anh lại run lên, và tôi hi vọng anh sẽ tiếp tục chìa ra. Rồi bàn tay đó ngừng run. Sự hào hứng trong tôi tắt dần.

“Có đau không?” Dimitri hỏi. Mùi nước cạo râu vương trên áo len của anh bao trùm tôi. Chúa ơi, tôi ước gì anh chạm vào mình.

“Không,” tôi nói dối.

“Trông nó không đến nỗi tệ,” anh bảo. “Rồi sẽ lành lại.”

“Em ghét mẹ,” tôi nói, ngạc nhiên trước sự cay độc trong ý nghĩa của ba từ đó. Cho dù đột nhiên bị kích thích và khao khát Dimitri, tôi vẫn không thể bỏ được sự ám ức với mẹ.

“Không, em không thể,” anh nhẹ nhàng.

“Em *có*.”

“Em chẳng có thời gian để ghét ai hết,” anh khuyên nhủ, giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng. “Trong nghề của chúng ta. Em nên làm hòa với bà.”

Lissa cũng nói một câu y hệt thế. Sự tổn thương thêm vào cảm xúc của tôi. Bóng tối trong tôi bắt đầu vùng lên. “Làm hòa với bà ấy? Sau khi bà ấy *cố ý* cho em bầm tím một bên mắt à? Sao em lại là người duy nhất thấy nó điên khùng nhỉ?”

“Janine hoàn toàn *không* cố ý,” Dimitri đáp, giọng đanh lại. “Cho dù em có oán giận bà đến đâu đi nữa, em cũng phải tin điều đó. Bà ấy sẽ không làm thế, và dù gì, khi anh gặp mẹ em hôm qua, bà cũng tỏ ra rất lo lắng cho em.

“Biết đâu bà ấy lo lắng có người sẽ phạt bà vì bạo hành trẻ em,” tôi làu bàu.

“Em không nghĩ tầm này trong năm là ngày để tha thứ sao?”

Tôi thở dài rõ to. “Đây không phải chương trình đặc biệt dịp Giáng sinh! Đây là cuộc sống của em. Trong thế giới thực tại, chẳng có điều kì diệu hay tốt đẹp nào xảy ra cả.” Dimitri vẫn bình thản nhìn tôi. “Trong thế giới thực tại, em có thể tự tạo ra điều kì diệu cho bản thân.”

Sự thất vọng của tôi đột nhiên chạm tới ngưỡng tan vỡ, và tôi từ bỏ việc giữ kiểm soát. Tôi đã quá mệt mỏi khi suốt ngày bị khuyên răn, chuyện vẫn thường xảy ra khi có chuyện gì đó trong cuộc sống của mình. Đâu đó trong lòng, tôi biết Dimitri muốn giúp đỡ, nhưng tôi không thể chịu đựng được những lời lẽ đầy ý nghĩa tốt đẹp đó. Tôi muốn được an ủi khi gặp vấn đề. Tôi không muốn nghĩ đến điều gì có thể khiến tôi trở thành một người tốt hơn. Tôi chỉ ước gì anh có thể ôm tôi và bảo tôi đừng lo lắng.

“Được rồi, anh có thể dùng cái này lại một lần được không?” tôi yêu cầu, tay chống nạnh. “Dùng cái gì?”

“Cái lời lẽ dạy dỗ chết tiệt của anh. Anh không coi em là một con người thực sự. Tất cả những điều anh nói chỉ là mây thứ nhằm nhí khôn ngoan và triết lí cuộc sống. Anh nói nghe y như một chương trình Giáng sinh đặc biệt.” Tôi biết thật không công bằng khi trút giận lên Dimitri, nhưng tôi nhận thấy mình đang gào lên. “Em thề, đôi lúc em tưởng như anh chỉ muốn nghe anh nói thôi! Và em *biết* anh không phải lúc nào cũng thế. Anh hoàn toàn bình thường khi nói chuyện với Tasha. Nhưng với em thì sao? Anh chỉ dạy dỗ. Anh không quan tâm tới em. Anh lúc nào cũng bám lấy cái vai trò người hướng dẫn ngu ngốc của mình.”

Dimitri tròn mắt nhìn tôi, ngạc nhiên đến mức trông chẳng giống anh chút nào. “Anh không quan tâm tới em?”

“Không.” Tôi quả là nhỏ nhen - rất, rất nhỏ nhen. Tôi biết sự thật - rằng anh *có* quan tâm tới mình và còn hơn cả một người hướng dẫn. Nhưng tôi vẫn không tìm lại được. Nó cứ tuôn ra mãi. Tôi chọc ngón tay vào ngực anh. “Em chỉ là một cô học sinh của anh thôi. Anh cứ việc tiếp tục, tiếp tục với những bài học cuộc sống ngu ngốc của anh đi...”

Bàn tay tôi vẫn mong chạm vào mái tóc của mình đột nhiên vung lên và nắm lấy bàn tay tôi đang chọc. Anh ấn tôi vào tường, và tôi ngạc nhiên nhìn thấy cảm xúc bùng lên trong mắt anh. Nó không thực sự là giận dữ... mà là thất vọng theo kiểu khác.

“*Đừng có bảo anh nên cảm thấy gì,*” anh gằn giọng.

Tôi nhận ra một nửa những gì tôi nói đã đúng. Anh gần như lúc nào cũng bình tĩnh, lúc nào cũng kiểm soát tốt - kể cả trong chiến đấu. Nhưng anh cũng đã từng kể chuyện anh nổi khùng và cho ông bố Moroi của mình một trận. Rõ ràng anh đã từng giống tôi - luôn ở ngưỡng hành động không suy nghĩ, làm những việc anh biết là không nên.

“Chính nó, đúng không?” tôi hỏi.

“Cái gì?”

“Anh luôn đấu tranh với sự kiềm chế của mình. Anh cũng giống như em.”

“Không,” anh nói, vẫn căng thẳng. “Anh đã học được cách kiềm chế.”

Có gì đó trong phát hiện mới này làm tôi táo bạo lên. “Không,” tôi bảo anh. “Anh vẫn chưa đâu. Anh mang một cái mặt nạ tốt, và gần như luôn kiềm chế. Nhưng đôi khi anh không thể. Và đôi khi...” Tôi dựa người về phía trước, hạ giọng. “Đôi khi anh không muốn.”

“Rose...”

Tôi thấy anh thở mạnh và biết tim anh cũng đang đập dồn như tôi. Và anh không đẩy ra. Tôi biết thế này là sai - biết tất cả những lí do hợp lí để chúng tôi tránh xa nhau. Nhưng lúc đó, tôi không quan tâm. Tôi không muốn kiểm soát mình. Tôi không muốn ngoan ngoãn. Trước khi anh kịp nhận thấy chuyện gì xảy ra, tôi hôn anh. Hai đôi môi gặp nhau, và khi tôi thấy anh hôn đáp lại, tôi biết mình đã đúng. Anh tiến lại gần hơn, giữ tôi giữa anh và bức tường. Một tay vẫn giữ chặt tay tôi, nhưng tay kia vòng về phía sau, luồn vào tóc tôi. Nụ hôn đầy mãnh liệt; mang theo sự giận dữ, đam mê và giải phóng...

Dimitri là người dừng nó lại. Anh giật ra khỏi tôi và lùi mấy bước, có vẻ chấn động. “*Đừng làm thế nữa,*” anh nói cứng nhắc.

“Đừng có đáp lại em chứ,” tôi trả đũa.

Anh nhìn tôi trừng trừng trong khoảnh khắc tưởng chừng vĩnh viễn. “Anh không rao giảng đạo đức để tự nghe mình nói. Anh không rao giảng vì em chỉ là một học sinh bình thường. Anh làm thế để dạy em kiềm chế.”

“Anh làm tốt lắm,” tôi cay đắng nói.

Dimitri nhắm mắt khoảng nửa giây, thở ra rồi lẩm bầm gì đó bằng tiếng Nga. Không nhìn tôi thêm lần nào, anh quay đầu bước ra khỏi phòng.